

en overmaade høi Grad taler for min Paastand. Det er os nemlig Alle bekendt, at Fattigvæsenet i Kjøbstæderne staaer i et ganske andet Forhold til Folkemængden end Fattigvæsenet paa Landet. Jeg for mit Bedkommende nærer den Overbeviisning, at, dersom de unge Menneſter i Byerne vare underkastede noget mere Evang, vilde de sildigere stifte Familje, og meget sildigere, ja, maaskee aldrig, komme til at falde Communerne til Last. Jeg troer altsaa, at, naar vi Landboere see, at der i Kjøbstæderne er en Indretning, som fører til meget betydeligt forøgede Udgifter for Communen, saa skulde vi vel vogte os for at gaae ind paa noget Lignende. Det er disse Ansøksøer, som have bragt mig til at stille det under Nr. 1 anførte Vædringsforslag.

Jeg har dernæst endvidere til samme Paragraph i Forening med nogle andre ærede Rigsdagsmænd, tilladt mig at stille en anden Vædring, som jeg iøvrigt maa erkende, at jeg lægger en endnu større Vægt paa, og det er nemlig, at vi paa Landet maae blive befriede for Tjenesteyende i maanedsviis. Efter min Overbeviisning er det en stor Ulempe, vi der ved vilde blive førte ind i, og en Foranstaltning, som efter min Overbeviisning ingenlunde er heldig; jeg troer, at Lyndeforholdet paa Landet allerede er løst nok; jeg troer, at man her i Byen og dens Omegn, hvor man er gaaet ind paa denne maanedsviise Tjeneste, finder sig hyerst utilfreds dermed. Det er vel fra Først af blevet indført af egennyttige Huusbønder, som kun have fastet Lyndet paa en overmaade kort Tid, for i Sygdomstilfælde hurtigt at kunne blive af med dem. Jeg troer, at det er meget uheldigt, at Eligt finder Sted, og jeg finder det overmaade rimeligt, at Lyndet, naar det for sit Bedkommende ikke behandles med mere Omhyggelighed og med mere Velvillie, fra sin Side lægger ligesaa liden Velvillie for Dagen imod Huusbonden. Men endnu er det Gud skee Lov ikke kommen saa vidt paa Landet, og

jeg haaber heller ikke, at det skal komme saa vidt. Forholdet i Byerne og paa Landet er jo i denne Henseende temmelig forskjelligt; i Byerne har Lyndet sædvanligt det samme Arbejde Maaret rundt, idetmindste i de fleste Bedrifter af hvilkensomhelst Art, hvorimod Arbejdet paa Landet, som bekendt, er aldeles forskjelligt. Man har hidtil, idetmindste i de Dele af Landet, hvor jeg er nøie bekendt, i Reglen kun fastet Jolk een Gang aarlig, nemlig fra 1ste November til 1ste November. I Vintermaanederne har man holdt mere Lynde, end man egentlig behøvede, for at være sikker paa at have dem om Sommeren; men, naar nu denne Maanedsfæstning begynder, saa maa jeg tilstaae, at jeg troer ikke, at Forandringen vil udgaae fra Lyndet; thi jeg troer, at det Lynde, som er vant til at søge fast Tjeneste, vil i Begyndelsen endnu søge Aarstjeneste, men, dersom det nogle Gange har truffet paa en Huusbond, som har affædiget det i Vintermaanederne, saaledes at det er kommet til at gaae tjenestefædig paa en Aarstid, hvor det ingen Fortjeneste kunde skaffe sig, saa troer jeg, at det vil tage Repræsalier, ved næste Aar i Høstens Tid, eller paa en Tid, hvor Huusbonden ikke kan undvære det, at forlade hans Tjeneste, og jeg troer, at dette meget hurtigt vil føre til at forstyrre det gode Forhold mellem Huusbond og Lynde, som hidtil har fundet Sted, og som jeg for mit Bedkommende sætter meget stor Pris paa, og som jeg troer, at Landets Udvilling i Velbære i en meget høi Grad beroer paa. Lyndets Lod er vissefælig ikke misundelsesværdig, men paa den anden Side maa man dog ogsaa indrømme mig, at Huusbonden løber en ligesaa stor Risiko som Lyndet, idet Huusbonden især ved større Bedrifter er nødsaget til at betroe sit Lynde Meget under Hænder; han betroeer det Heste, Vogne og Redskaber, som han umuligt kan kontrollere, hvorledes de blive behandlede.